

[**Ministeren for handel, industri og søfart.**] og bilagene til lovforslaget, tager dette lovforslag sigte på at gennemføre en række regler om fremmede statsskibes eksteritorialitet i overensstemmelse med den på den internationale sørets-konference i Bruxelles i 1926 vedtagne konvention om indførelse af visse ensartede regler om immunitet for statsskibe. Til konventionen slutter sig en tillægsprotokol af 24. maj 1934, hvorved forskellige tvivlsspørgsmål, som den oprindelige konvention havde givet anledning til, er søgt klarlagt.

Med hensyn til lovforslagets indhold, der, sagt i korthed, går ud på at fastlægge de nærmere betingelser, under hvilke der her i landet kan finde retsforfølgning sted mod fremmede statsskibe og mod skibsladninger, der tilhører en fremmed stat, skal jeg i det hele henvide til de til lovforslaget knyttede bemærkninger. Som det vil ses af disse, har spørgsmålet om at udfærdige de til konventionens gennemførelse nødvendige bestemmelser været genstand for et nærmere samarbejde mellem de skandinaviske lande før sidste verdenskrig, og tilsvarende lovbestemmelser blev da også gennemført i Sverige og Norge kort før krigen. For Danmarks vedkommende var der truffet forberedelser til at fremsætte nærværende lovforslag for rigsdagen i foråret 1940, men på grund af krigen og den tyske besættelse blev lovforslaget foreløbig henlagt.

Det må imidlertid anses for betydningsfuldt, at der også på dette område, som på så mange andre områder vedrørende skibsfartslovgivningen, tilvejebringes den størst mulige ensartethed mellem de skandinaviske landes lovgivning, og jeg har derfor fundet det rigtigt, at nærværende lovforslag nu fremlægges for rigsdagen. Jeg skal tilføje, at det, såfremt lovforslaget vedtages, er hensigten snarest muligt at ratificere den internationale konvention med tilhørende tillægsprotokol.

Med disse få bemærkninger skal jeg tildele mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Socialministeren (Strøm): Herved har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændringer i folkeforsikringsloven, for såvidt angår invaliditetsbegrebet m. v.

Som det fremgår af lovforslagets titel, går den vigtigste ændring ud på en revision af de gældende regler om invaliditetsbegrebet, hvorved forstås bestemmelsen af det størstemål af erhvervsevne, som må være i behold, for at pågældende kan få tillagt invaliderente.

Efter lovens nuværende affattelse er retten til invaliderente betinget af, at vedkommendes erhvervsevne må anses for nedsat til $\frac{1}{3}$, idet man herved som sammenligningsgrundlag skal se på, hvad legemlig og åndelig sunde personer med lignende uddannelse og i samme egn plejer at fortjene ved arbejde.

Denne bestemmelse har i tidens løb været kritiseret fra forskellig side, idet det er gjort gældende, at en bestemt brøkdelsgrænse virker for usmidigt og kan give anledning til mindre rimelige resultater. To personer, hvis erhvervsevne er nedsat næsten lige meget, men hvor den enes erhvervsevne dog skønnes at ligge lidt over trediedelsgrænsen, vil således blive højst forskelligt stillet. Den ene vil slet ingen rente kunne få, medens den anden kan få rente og muligvis endda fuld rente, idet fradragsreglerne er indrettet således, at de først får virkning ved en relativ høj indtægt. Virkningen af den skarpe grænse vil føles særlig hårdt for personer, som tidligere har fået tilstået rente, men hvis erhvervsevne senere skønnes at ligge over trediedelsgrænsen. De vil da pludselig miste rente, som ofte hidtil har været udbetalt med det fulde beløb.

Der er også peget på, at der er en vis uoverensstemmelse mellem trediedelsgrænsen og lønniveauet. På forhånd ville det jo være nærliggende at gå ud fra, at en invalideret person skulle kunne få invaliderente, når han ikke kan tjene så meget, som svarer til rentens beløb. Efter de gældende regler kan man imidlertid kun få rente, hvis man ikke er i stand til at tjene $\frac{1}{3}$ af sit fags normalløn, og dette trediedelsbeløb vil for personer i lavt lønnede erhverv ligge under invaliderentens beløb.

I overensstemmelse med et af min forgænger under behandlingen af loven af 4. juli 1946 her i tinget givet tilsagn blev der i august 1946 nedsat et embedsmandsudvalg til nærmere at overveje spørgsmålet om en ændring af reglerne om invaliditetsbegrebet, således at disse urimeligheder kunne